

No-fam

Et recordava que hi havia alguna cosa al món que et semblava que podies controlar

Foto: shriveling

Cadascú ha de tenir
la seva cambra.
I un pati blau
on passejar els seus dubtes.
(Montserrat Abelló)

Quan tornis a casa,
imagina el desig
com una pregunta immensa.
"Paraules (II)", *I Déu en algun lloc*

Passeges els dubtes i el desig pels carrers inhòspits que et porten a casa. Nusos viaris, tanques, descampats, obres interminables. La mà a la butxaca estrenyent les claus. Els cinc sentits en alerta i al mateix temps les ganes de caminar tranquil·la, de no haver-hi de pensar cada vegada. Passeges el desig, el dubte etern, i recordes la fam que te'l feia present tothora. La fam que et recordava que hi havia alguna cosa al món que et semblava que podies controlar. La voldries ara, que fa massa dies que se n'ha anat al mateix ritme que et fugia l'aire. Voldries la fam rugint-te a l'estómac per recordar-te les ganes d'omplir-te de vida -de plaer, de bellesa, de vertigen. Passeges el desig, que avui et passa només per la pell, pel record, per les ganes del que encara no, del que potser mai, i se't fa tan estrany l'estómac quiet, que no es queixa, que sembla que dorm, que abalteil les ganes de desencallar els peus del fang, d'inventar paisatges nous, de re-

crear impossibles. La fam absent et recorda que és temps d'espera, de quietud, de silenci. De travessar deserts encara que a estones et sembli albirar un oasi. El desig d'avui camina coix, encara, sense la fam. El passeges pels carrers lletjos i t'hi aferres una mica. És l'únic que tens, al capdavant. L'únic que hi ha aquest vespre de novembre. I les mans que estrenyen les claus a la butxaca, i el fred, i aquesta mica de por, i el soroll sord del tramvia, que se t'endú un instant el pensament, i aquest passejar lent d'avui, que no fa fressa.

* text publicat al blog *La vida té vida pròpia* (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com/>) .